

Την

πνευματική χαρά και την ουράνια αγαλλίαση που νοιώθει ο χριστιανός από τα Χριστούγεννα, δεν μπορεί να τη νοιώσει, με κανέναν τρόπο, όποιος τα γιορτάζει μοναχά σαν μια συγκινητική συνήθεια, που είναι δεμένη περισσότερο με τις συνηθισμένες χαρές του κόσμου, με τον χειμώνα, με τα χιόνια, με το ζεστό τζάκι.

Μοναχά ο ορθόδοξος χριστιανός γιορτάζει τα Χριστούγεννα πνευματικά, κι από την ψυχή του περνάνε αγιασμένα αισθήματα, και τη ζεσταίνουν με κάποια θερμή παράδοση, που έρχεται από έναν άλλο κόσμο, τη θερμή του Αγίου Πνεύματος, κατά τον αναβαθμό που λέγει: *«Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, και καθάρσει υψούται, λαμπρύνεται τη τριαδική μονάδι, ιεροκρυφίως»*.

Ψυχή και σώμα γιορτάζουν μαζί, ευφραίνονται με τη θεία ευφροσύνη, που δεν την απογεύεται όποιος βρίσκεται μακριά από τον Χριστό. Ενώ η καρδιά του χριστιανού, αυτές τις αγιασμένες μέρες, είναι γεμάτη από την ευωδία της υμνωδίας, γεμάτη από μια γλυκύτατη πνευματική φωτοχυσία, που σκεπάζει όλη την κτίση, τα βουνά, τη θάλασσα, τον κάθε βράχο, το κάθε δέντρο, την κάθε πέτρα, το κάθε πλάσμα. Όλα είναι αγιασμένα, όλα γιορτάζουνε, όλα ψέλνουνε, όλα

ευφραίνονται, όλη η φύση είναι «ως ελαία κατάκαρπος εν τω οίκω του Θεού». Κανείς δεν νοιώθει στην καρδιά του τέτοια χαρά, παρά μονάχα εκείνος που αγαπά τον Θεό και που ζει τις μέρες της ζωής του μαζί με τον Θεό, γιατί κανένας άλλος από τον Θεό δεν μπορεί να δώσει τέτοια χαρά, τέτοια ειρήνη, κατά τον λόγο που είπε ο Κύριος στον Μυστικό Δείπνο: «Τη δική μου την ειρήνη σας δίνω, δεν σας δίνω εγώ την ειρήνη που δίνει ο κόσμος».

Η χαρά του Χριστού κ' η ειρήνη είναι αλλιώτικη από τη χαρά κι από την ειρήνη τούτου του κόσμου. Για τούτο ο άνθρωπος που χαίρεται να πηγαίνει στην εκκλησία, για να πιει απ' αυτή την αθάνατη βρύση της αληθινής χαράς και της ειρήνης, λέγει μαζί με τον Δαβίδ: «Εξαπόστειλον, Κύριε, το φως σου και την αλήθειάν σου· αυτά με ωδήγησαν και ήγαγόν με εις όρος άγιόν σου και εις τα σκηνώματά σου· και εισελεύσομαι προς το θυσιαστήριον του Θεού, προς τον Θεόν τον ευφραίνοντα την νεότητά μου».

Ας γιορτάσουμε λοιπόν κ' εμείς, αδελφοί μου, τη Γέννηση του Χριστού «εν πνεύματι και αληθεία, εν ψαλμοίς και ύμνοις και ωδαίς πνευματικαίς», και τότε και τ' άλλα «προστεθήσεται ημίν», θα μας δοθούνε, ήγουν η χαρά του σπιτιού, της οικογένειας, της φύσης, της συναναστροφής, της αγνής διασκέδασης, γιατί όλα θα τα γλυκαίνει η αγάπη του Χριστού, και θα τα ζεσταίνει η θερμή Εκείνου που είναι ο ζωοδότης.

Μέγα μάθημα της ταπείνωσης είναι για μας, αδελφοί μου, η Γέννηση του Χριστού. Πού γεννήθηκε; Μέσα σε μια φάτνη, σ' ένα παχνί να πούμε καλύτερα, για να νοιώσουμε βαθύτερα την ανείπωτη συγκατάβαση του Θεού, γιατί τ' αρχαία λόγια κάνουνε να φαίνονται στα μάτια μας πλούσια και τα φτωχά πράγματα. Η μητέρα του, η υπεραγία Θεοτόκος, μακριά από το σπίτι της, ξένη σε ξένον τόπο, πήγε και τον γέννησε μέσα σ' ένα μαντρί. Το βόδι και το γαϊδούρι τον ζεστάνανε με την ανασαμιά τους. Τσομπάνηδες τον συντροφέψανε. Μαζί με τα νιογέννητα αρνιά λογαριάστηκε ο αμνός του Θεού, που ήρθε στον κόσμο για να σώσει τον άνθρωπο από την κατάρα του Αδάμ. Ποιος άνθρωπος γεννήθηκε με μεγαλύτερη ταπείνωση;

Ο Άγιος Ισαάκ ο Σύρος γράφει, στον Λόγο του για την Ταπεινοφροσύνη, τα παρακάτω εξαίσια λόγια: «Θέλω ν' ανοίξω το στόμα μου, αδελφοί μου, και να λαλήσω για την υψηλή υπόθεση της ταπεινοφροσύνης, κ' είμαι γεμάτος φόβο, σαν εκείνον τον άνθρωπο που ξέρει πως θα μιλήσει για τον Θεό. Γιατί η

ταπεινοφροσύνη είναι στολή της θεότητας. Γιατί ο Λόγος του Θεού που έγινε άνθρωπος, αυτή ντύθηκε, κ' ήρθε σε συνάφεια μαζί μας μ' αυτή, παίρνοντας σώμα σαν το δικό μας. Κι όποιος τη ντύθηκε, αληθινά έγινε όμοιος μ' Εκείνον, που κατέβηκε από το ύψος Του, και που σκέπασε την αρετή της μεγαλωσύνης Του και τη δόξα Του με την ταπεινοφροσύνη. Κι αυτό έγινε για να μην κατακαεί η κτίση από τη θωριά Του. Γιατί η κτίση δεν μπορούσε να τον κοιτάξει, αν δεν έπαιρνε ένα μέρος απ' αυτή (το σώμα), κ' έτσι μίλησε μ' αυτή. Σκέπασε τη μεγαλωσύνη Του με τη σάρκα, και μ' αυτή ήρθε σε συνάφεια μαζί μας, με το σώμα που επήρε από την Παρθένο και Θεοτόκο Μαρία. Ώστε, βλέποντάς τον εμείς πως είναι από το γένος μας και πως μας μιλά σαν άνθρωπος, να μην τρομάξουμε από τη θωριά Του. Γι' αυτό, όποιος φορέσει τη στολή που φόρεσε ο Κτίστης (δηλαδή την ταπεινοφροσύνη), τον ίδιον τον Χριστό ντύθηκε».

Η φάτνη είναι η ταπεινή καρδιά, που μοναχά σ' αυτή πηγαίνει και γεννιέται ο Χριστός.

Η Εκκλησία μας φωτοβολά μέσα στο χειμωνιάτικο σκοτάδι, γιορτάζοντας τη Γέννηση του Κυρίου. Από μέσα της ακούγεται μια υπερκόσμια υμνωδία, σαν εκείνη που ψέλνανε οι άγγελοι τη νύχτα που γεννήθηκε ο Κύριος, «ήχος καθαρός εορταζόντων». [...]

(από το βιβλίο του «Το Αϊβαλί η πατρίδα μου»)

Πηγή: alopsis.gr